

גיליון מס' 4

ינואר 2024 | טבת ה'תשפ"ד

חן אבידר
מלכה אורמן
עודד ארזי
יצחק גוילי
תמר דוד-כריספי
אריק ויזר
יורם מרליס
שרה פרבר
טל פרומקין
קלרינה פריבורקין
חגי פרץ
ציפי שחרור

אלימות בכבישים

זה לא רק החשש מתאונת דרכים. זאת היציאה לכביש בחרדה כמו ביציאה לשדה קרב: קללות, צעקות, תנועת יד, עקיפות מסוכנות, נהיגה בשכרות ותקיפות פיזיות קשות.

האם בשנים האחרונות אנחנו חווים יותר אלימות קשה בכבישים? האם הסבלנות והסובלנות מתקצרות במיוחד בנהיגה? מה גורם לזעם הזה ולאלימות הזאת?

הגיליון מתחיל...

שלום חברים,
את הגיליון הרביעי של **מוטיב מתריס** רצינו לפרסם בחודש אוקטובר 2023, אבל אז...
בעקבות אירועי ה'ד באוקטובר, לא יכולנו לנשום, לא יכולנו לעשות דבר, כמו כל עם ישראל -
והחלטנו לדחות את פרסום הגיליון. כעת, 3 חודשים אחרי, עדיין אנחנו לא בטוחים שזה הזמן
הנכון לכך... ובכל זאת...

מוטיב מתריס הוא כתב עת מקוון מבית "מוטיב". בכל גיליון ניגע בפצעים הפתוחים
ובעצבים החשופים, בלי כפפות ובלי הנחות.

בגיליון הרביעי שלנו נספר על מלחמה אחרת לגמרי. המלחמה באלימות בכבישים.
זה לא רק החשש מתאונת דרכים. זאת היציאה לכביש בחרדה כמו ביציאה לשדה קרב:
קללות, צעקות, תנועת יד, עקיפות מסוכנות, נהיגה בשכרות ותקיפות פיזיות קשות.
האם בשנים האחרונות אנחנו חווים יותר אלימות קשה בכבישים?
האם הסבלנות והסובלנות מתקצרות במיוחד בנהיגה?
מה גורם לזעם הזה ולאלימות הזאת?
אולי גם המלחמה באויבים שלנו מחוץ משפיעה על הלחץ והחרדה?

בואו נתריס על זה!

אנחנו מאחלים לכולנו שנה טובה יותר מהשנה הקודמת
מקווים ומייחלים לבשורות טובות לכולנו
ולחזרתם המהירה של החטופים כולם - עכשיו!

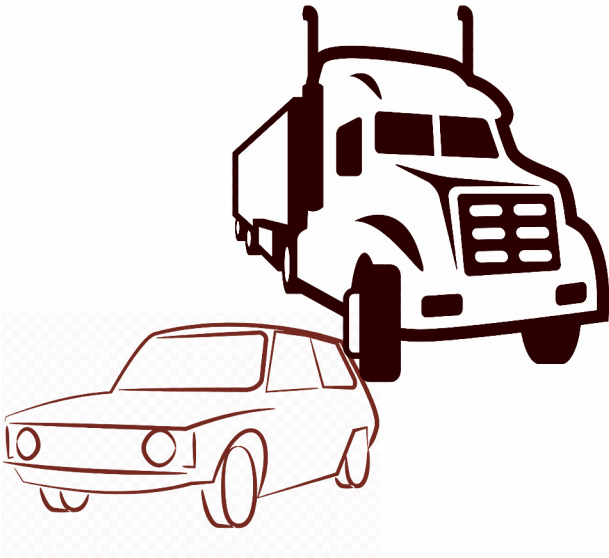
אלירן דיין, רוזי גולן, רובי גורדון, יאיר בן־חור ועמליה ויניק

העבודה בכתב העת היא בהתנדבות מלאה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירות,
לרבות לא לתמלוגים כלשהם; בשליחת יצירה לפרסום מאשר היצר את אפשרות פרסומה בכתב העת,
ולא יהיו ליצר השבות או טענות באשר לפרסום או לאי־פרסום יצירתו בכתב העת.
כל היצירות בכתב העת עוברות הנהגה וניקוד.

מוטיב מתריס הוא כתב עת מקוון מבית "מוטיב".
בכל גיליון ניגע בפצעים הפתוחים ובעצבים החשופים, בלי כפפות ובלי הנחות.
אנחנו מקבלים כל יצירה וכל דעה כל עוד היא לא מנוגדת לחוק, לא מסיתה לאלימות,
ולא פוגעת באופן אישי באדם כלשהו.

בחזרה מאילת / חן אבידן

דבר לא יפריד ביני לבין הבית.
לא הרכב שממול,
לא הסמי שלפניו,
גם לא הקו שלשמאלי.
מבט אל האשה,
מוריד הלוך,
סוחט דושה,
חותך נתיב,
כמו מהיר ועצבני,
לרגע היא אנג'לינה ג'ולי
והרעד במכנס
שוטף לי את הגוף.
אספיק לעקף עוד אחת
או שתבוא מכונית בסיבוב?
חוזר למסלול ומאט,
בין שני רכבים נדחק,
זה שמאחור נדבק לי לזנב.
נהג חרא.
לא למד לשמר מרחק?

תאונת דרכים / יצחק גילי

ברגע השקט אחרי תאונת הדרכים
לפני שהגיעו אנשי הרפואה והשוטרים,
לפני מסיחי הדעת, משככי הכאבים,
מבהל מהכאב הלא מוכר, הלא מוכר,
לרגע אחד היה הוא, עצמו, כל כך.
ולבדו, מחוץ ברכב, שבור צלעות,
פרץ ממנו מעין בכי ודמעות,
אותן התאפק שנים לא לבכות,
בכי חסר מעצורים מלא רחמים עצמיים,
על אביו שהלך טרם עת והנפש אין די לה,
על חברים שעלו בסערה השמימה,
על בשורה שנתן חבר, באמצע הלילה.
בכי על מה?!
שוב כמו אז, במלחמה,
בכי חסר הבחנה
שהזכיר לו עד כמה נפשו קרועה.
עד שהגיעו אנשי העזרה הראשונה.

הכביש המהיר / עודד ארזי

רק כשהקול המתכתי של הווייז ביקש ממנה לפנות ימינה, הבינה ענבל שהיא בדרכה אל הכביש המהיר, שעליו לא נהגה מאז אותו לילה ארוך לפני שלוש עשרה שנים.

הכול קרה כל כך מהר הבוקר הזה, והיא שחזרה בראשה את השעות האחרונות: הטלפון מאביבה הגנת שאמרה שיואבי נפל וקיבל מכה חזקה, ההבנה שהיא לבד במערכה כי אילן בעלה נמצא בפגישות עבודה וההחלטה לנסוע למיזון בבית החולים, למרות הכול.

דווקא בנסיעות הקצרות והאיטיות בתוך היישוב – מהעבודה לגן, למרכז המסחרי או לפארק השכונתי – היא נהגה בקלות, משתחררת לאט-לאט מהפחדים שעטפו אותה מאז אותו לילה. אבל הכביש המהיר היה סיפור אחר.

עכשיו, ראתה את מחוג המהירות מתקרב ל-70, וליבה החל להלום בעוצמה. היא התמתחה על כיסא הנהג וחזקה את האצבעות על ההגה עם הריפוד הפרחוני. כמה זמן היא לא נהגה במהירות כזאת? היא הרהרה והשתלבה בנתיב האמצעי, ממשיכה להאיץ, מתמלאת ביטחון מיציבות הרכב על האספלט השחור.

היא סחטה עוד קצת את הגז בנעלי הבד הכחולות שלה, והופתעה מהקלות שבה הרכב הגיע ל-90. "הכול בסדר, הכול בסדר", היא אמרה, ספק לעצמה, ספק ליואב שישב במושב האחורי.

כשהתקרבה אל העיר הגדולה, הבחינה ענבל שהכביש הופך עמוס יותר, והיא החלה להאט. נהג חסר סבלנות נצמד אליה מאחור, והיא חשה דקירה קטנה בלב. אולי עשתה טעות? למה לא לקחה אותו לקופת החולים או ביקשה עזרה מעמוס אח של בעלה?

לא, היא כבר בדרך. היא תסתדר. הנה, הנהג המעצבן שמאחוריה כבר עקף אותה משמאל, תוך שהוא מביט אליה מעבר לחלון הסגור. אולי אפילו מסנן איזו קללה.

היא הביטה דרך המראה על יואב שהתפתל מכאבים במושב האחורי ונזכרה בשיר של מוניקה סקס שהתנגן ברכב באותו לילה. איך ניסתה, ללא הצלחה, להושיט יד ולכבות את הרדיו, כשהרכב כבר היה מרוסק בצידי הכביש. והצרחות של שירי, חברתה הטובה, התערבבו בשירה של יהלי סובול "על הרצפה, על הרצפה או או או".

הקול המתכתי של הווייז החזיר אותה לכביש, "בעוד חמש מאות מטרים, פנה ימינה". היא הביטה הצידה, אבל הכביש היה מלא מכוניות, והפנייה התקרבה. "עוד מאתיים מטרים, פנה ימינה!" התגבר הקול. היא חייבת להשתלב, או לפחות ככה היה נדמה לה.

ענבל אותתה ימינה והחלה להאט, אבל צפירה רועמת הקפיצה אותה ממקומה. זאת הייתה משאת ענקית, והיא התכווצה בכיסאה. היא ניסתה שוב להשתלב, אבל נהגת הרכב מימין הביטה בה והאיצה, כאילו בכוונה, כדי שלא תעקוף אותה, וענבל החזירה בחדות את ההגה שמאלה. "בבקשה, בבקשה", היא קראה, "תנו לי להיכנס". אבל המכוניות חסמו לה את הדרך, כאילו יצרו חומה בינה לבין היציאה.

"פנה ימינה!" קרא הוויז, וענבל כבר ראתה את מעקה הביטחות מתקרב אליה, ממש כמו באותו לילה, לפני שלוש עשרה שנים.

ואז, בבת אחת ובכל הכוח, היא לחצה על הבלמים, ונעצרה. סנטימטרים בודדים מהמעקה.

משב רוח חזק מהמשאית שעקפה אותה הרעיד את הרכב הקטן, אבל לענבל כבר לא היה אכפת, והדמעות שהחלו לרדת מעיניה גלשו על לחייה.

אחרי כמה שניות, שנראו לה כמו נצח, הרגישה יד קטנה נוגעת בכתפה. זה היה יואב.

"אמא, אני בסדר, אני הרבה יותר טוב", הוא אמר, והיא הביטה אליו וחייכה, מנגבת עם האצבע את הדמעות שנקוו מתחת לעיניים ומרחו את האיפור העדין.

"אנחנו כבר מגיעים, מאמי", היא לחשה, והביטה שוב במראה. מתמלאת כוחות מחודשים מהמגע של בנה ומהמילים החמות שהרעידו את ליבה.

היא אותתה ימינה ונסעה מעט לאחור, ואז, ברגע הנכון, לחצה בעוצמה על הגז והשתלבה בצורה מושלמת בתנועה, כמו ציפור בלהקה שעושה את דרכה אל הארצות החמות. מסירה מעליה שלוש עשרה שנים של צער וכאב.

שְׁתִּים בְּצֹהֲרַיִם,
חֵם מְאֹד הַיּוֹם.
בְּצֹדְדֵי מְכוּנֵי חוֹנוֹת עָקוּם.
חֲנִיתִי בִּינֵיהֶן – עָקוּם.
גָּבַר טוֹרֵק חֲזֵק, מְקַטֵּר,
דִּרְכָתִי לוֹ עַל הַקּוֹ, מְסַתֵּבֵר.

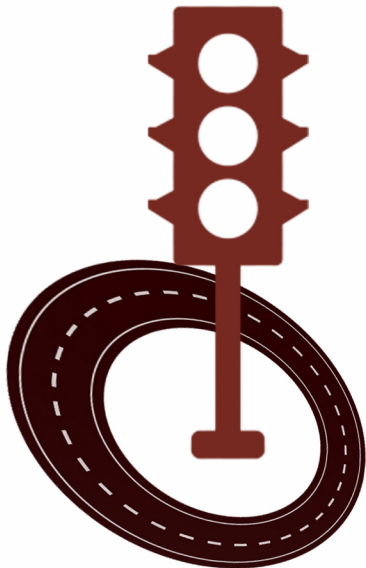
"זְקֵנָה מְרוּטָה", יֵרֵק.
עֲצָרְתִּי בְּמִקּוּם.
דַּבֵּר אֵלַי?
בּוֹטָה, גָּס, חֲתָךְ בִּי כְּמוֹ סִכִּין.
נִדְהַמְתִּי!
מָה, לֹא יָדַעְתִּי?!

יִרְדְּתִי אֵלָיו בְּכָל הַרְמוֹת.
שְׁתִּים בְּצֹהֲרַיִם,
חֵם מְאֹד הַיּוֹם.

שטחים ליתים / חגי פרץ

אין לי שטחים מיתים, אני רואה הכל,
את הכביש והמכוניות,
את האופנועים שמופיעים מהצד,
את החותכים משמאל,
את אלו שעוקפים מימין,
את אלו שלא מאותתים,
את מעבר החציה,
ואלו שנכנסים לצמת,
את הרמזור ומעגל התנועה,
את הסבוב החד והברות בכביש.
יש לי מראה צדדית מיחדת,
ומראה אחורית פנוקמית,
ומצלמה לנהיגה ברבֶרס,
אני לא אדיש.
אני רואה את הכל,
זה רק האנשים שאני
מפספס.

מורה נהיגה / שרה פרבר

הוא משתעשע עם הרדיו בשירה מקורית משלו.

אני שותקת.

אחר כך הוא מרים עלי את הקול. אני עדין שותקת. בראשי הוא עומד על פסגת העולם, היכן שאנשי הסמכות מאימים לתקוף אותי. אני מגמגמת, "כן, כן, אתה צודק", ומנסה להקביר. הוא שונא שאני מסבירה, אז אני שותקת.

הכביש לא מרגיש מסכן כמו תנועה חדה מהכאן שלו.

אני משתדלת להיות טובה מספיק.

אני לא טובה מספיק.

החרדות שלי נוסעות במהירות גבוהה, הוא מאיץ בהן, "יותר מהר, יותר מהר". הן מתנגשות חזיתית בצדן להעלם מתחת לאדמה. אני לא מזיזה את העינים מהכביש.

מאחר יותר אני לא רוצה לחזר.

מאחר יותר אני חוזרת.

לחם ושעשועים / יורם זרלים

קודם כל הגיעה המשטרה, אחריה האמבולנס, ובסוף – מכבי האש. כצפוי, סדר העבודה שלהם היה הפוך – קודם כיבו את המכונית הבוערת, אחר כך הפרמדיקים פינו את הגופה המפוחמת, ואז המשטרה נכנסה לפעולה. אחד השוטרים התרחק מחבורה שהמתה מסביב לשרידים המעשנים, וניגש אליי.

"אתה גוז'ו?"

"כן."

"אתה הוא זה שהתקשר למוקד?"

"כן."

השוטר הסתכל עליי במבט חוזר, לדעתו.

"אתה מוכר לי. לא היית לפני כמה דקות בפונדק בת שלמה? חיכית בתור בדיוק כשאיזשהו שיכור נדחף לפני כולם? היה שם סוג של תקרית?"

גם אתה מוכר לי, אמרתי בליבי. אתה ישבת בפינה ולא התערבת, כי היית עסוק בהחלפת נדרים עם הסופגנייה שמולך.

"כן."

"אני מבין. טוב, ספר לי, מה קרה מאז."

"לא הרבה," משכתי בכתפיים, "המשכתי לנסוע לכיוון חיפה, ואחרי הסיבוב ראיתי מכונית בוערת בשולי הכביש. עצרתי, ניגשתי אליו וניסיתי לפתוח את הדלת, אבל היא הייתה תקועה. התקשרתי למוקד, ואז פתאום האוטו התלקח ממש חזק. רצתי למכונית שלי, הוצאתי את המטף וניסיתי לכבות, אבל האש הייתה חזקה מדי. ואז אתם הגעתם."

"היה עוד מישהו במקום?"

"לא."

"זה משונה," אמר השוטר בהרהור, "מכונית בוערת זה דבר שבולט לעין. ברור שהאש התחילה עוד לפני שהגעתי. התנועה בכביש זורמת, למה אף אחד לא עצר?"

"אין לי מושג."

אחד הפרמדיקים ניגש אלינו והושיט לשוטר ארנק מפוחם.

"מצאנו את זה בכיס של הנהג. אולי תרצו את זה."

השוטר הציץ בתוך הארנק ולפתע גיחך.

"מה אתה יודע? זה חברנו הנדחף... נימת הדיבור שלו לא מצאה חן בעיניי."

"אתה זיהית אותו בתוך האוטו?"

"לא. היה הרבה עשן, לא ראיתי את פניו."

השוטר הסתכל עליי בחשדנות.

"בטוח? הדלת התקועה, המטף... אתה בטוח שזה כל הסיפור?"

"בטוח," עניתי בקור. "לידיעתך, במקום שממנו אני בא, לא נהוג לשרוף אנשים רק בגלל

שהם נדחפים בתור."

"ראיתי אנשים נרצחים על פחות מזה," נאנח השוטר. "על שטויות, קללות, תנועה מגונה, מריבה על חנייה... אומנם לא הרבה, אבל קורה."

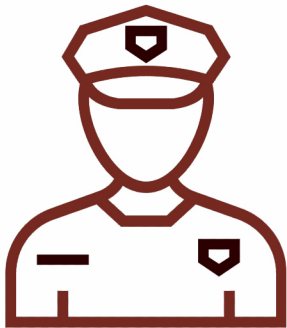
"ראיתי גם שוטרים ששמים לב לשיכורים ומונעים מהם להיכנס לאוטו," החזרתי לו.
"אומנם לא הרבה, אבל קורה."

"לא ראיתי אותו נכנס למכונית," השוטר נלחץ. "וחוץ מזה, אי אפשר להאשים את המשטרה בכל תאונה."

"אני יודע," הסכמתי. "זאת לא רק אשמתך. כולם ראו, שהוא שיכור: אתה, הקופאית, האנשים בתור, בעל המקום שלא פצה פה... כולם ראו אותו. כולם הבינו שהאיש הזה ליד ההגה הוא רוצח בפוטנציה, ואף אחד לא עשה דבר. לאף אחד לא אכפת. לאף אחד זה לא נוגע. והנהגים, שעוברים ליד התאונה ולא עוצרים? גם הם כאלה. גם להם לא אכפת. כל אחד בתוך עצמו. כל אחד בשביל עצמו. תראה את הסקרנים, מאיטים פה ומצלמים. הרי זה כביש סואן, עוד מעט יהיה פה פקק ענק! אמצע של יום עבודה, האנשים ממהרים, לחוצים – כמה נהגים עצבניים ייתקעו בו? יתחילו להידחף, לחתוך, לריב, והכל רק בגלל הסקרנים המזדיינים, שלא אכפת להם מאחרים. אני אומר לך, כל מה שקורה בכבישים, זה בגלל שלאנשים פשוט לא אכפת."

"זה יותר גרוע מזה," ענה השוטר בהכנעה. "תסתכל עליהם, רואה את הצעיפים, אדומים וירוקים? אלה אוהדים. יש הערב משחק בסמי עופר. אם יהיה פה פקק והם יראו שהם מאחרים, הם יתחילו להתפרע. יהיה פה גן חיות. מה, לא שמעת? אירוע גדול, קרב גלדיאטורים, אלף איש, סקוטרס נגד רטיאירוסים, וגם מרוצי מרכבות. ובסוף, כמובן, יהיו גם חגיגות. אנחנו נערכים להשתוללויות הערב, אם אתה לא חייב, אל תצא מהבית."

לא אצא לשום מקום, חשבתי. אפשר גם לבלות ערב שקט בבית, עם אשתי. נאכל משהו טוב, נשתה קצת יין, נתכרבל מול ערוץ המשפחה, נראה איך משליכים נוצרים לאריות... זה בסדר. היה לי מספיק התרגשות ליום אחד.

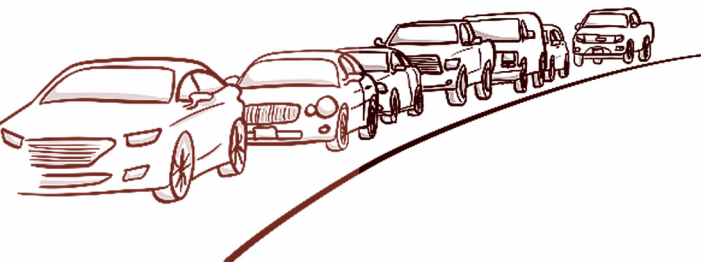

פנמי כאב / קלרינה פריבורדקין

לפַעמים אני חפושית זָבל
מזדחלת בפַקקי עֵנק בְּדֶרֶךְ ז'בוטינסקי
נְדַחֶפֶת, חוֹתֶכֶת, צוֹפֶרֶת כְּמוֹ כָלֵם
שׁוֹנֵאת חֲנָם.

אך לפַעמים, שִׁיר נְהַר שׁוֹטֵף מֵתוֹכִי רְסִיסי כָּאֵב,
מֵרִים לְאֹיֵר עֲנֵבֵי תִקְוָה הַמֵּתְאֲדִים לְמֵרָאָה הַכוֹתֵרוֹת בְּעֵתוֹן,
וְשׁוֹב מֵתְרַסֶּקֶת כְּנֶגֶד סִלְעֵי מְצִיאוֹת בְּמַפָּל אֵינְסוֹפִי.

מְבִיטָה אֶל שְׁמֵי הַשָּׁרֵב - אֶלּוּל בְּפֶתַח
מְקִישָׁה עַל דִּלְתוֹת הַסְּלִיחָה
מְזְמִינָה בְּלִבִּי גֶשְׁמֵי בְּרָכָה.

שְׁמִיכָה לְבָנָה עַל עֵמֶק מוֹרִיק.
שֶׁקֶט שֶׁל בֶּקֶר.
פֶּסְטוֹרִלְיָה
שֶׁנִּקְטָעַת.

הַבְּהוּבֵי חַיִּים מְרַצְדִים לְפָנָיו.
הַבְּהוּבִים קְצָרִים, בְּהִירִים.
רוֹאֶה מְרוֹחַק
וּמִתְעַלֵּם.

עַל מָה חוֹשֵׁב?
אוֹלֵי יְרוּיַח עוֹד רָגַע קֶטָן
בְּמִרוֹץ הַחַיִּים.

קוֹלוֹת בְּלָמִים מְצֻחִים.
הוּא מְמַשִּׁיךְ בְּדַרְכוֹ,
חוֹשֵׁב עַל הַכֹּל.
בְּעֶצֶם, רַק עַל
עֲצָמוֹ.

ברכבת התחתית של הגוף / ציפי שחרור

כְּשֶׁהִקְטַר חוֹטֵף סְטֵרוֹק
בְּאִמְצַע הַזְּמַן, בְּעִצּוֹמֵן
שֶׁל הַמְּסָלוֹת הַמְּשִׁתְּרָגוֹת, הֵן מִתְנַגְּשׁוֹת
בְּכַנְיָסָה לְעִיר הַחֲטָאִים, עִיר לִלְאָ אֱלוֹהִים.
אֵין מוֹצָא מֵהַפְּחַד. אֵין דְּרוֹמָה. אֵין מְזָרְחָ.
חֲתוּלִים דּוֹאִים בְּרוּחַ,
רוֹאִים אֶת הַמּוֹת בּוֹהֵק עַל הַקְּרוֹנוֹת
כְּמוֹ הַשְּׁלֵג שֶׁלֹּא יֵרֵד כָּאֵן שְׁנַיִם.
וְאֵין מוֹצָא מִן הַפְּחַד
כְּשֶׁדְּמוֹ שֶׁל נֶהֱג הַקְּטֵר זוֹרֵם בֵּין הַמְּסָלוֹת
כְּמוֹ חֵלֶב מִתּוֹק וְשֶׁקֶט.

כביש האימה / תמוך דוד-כריספי

נוסעת בַּחם היום
מְרַכֶּזֶת בְּכִיֵּשׁ הַסּוּאָן,
בְּרַקֵּעַ שִׁיר מִתְנַגֵּן.
אֶפְלִיקָצִית הַנּוּט מוֹרָה
כִּי בְּעוֹד שְׁלוֹשׁ מֵאוֹת מְטָרִים יֵשׁ לַפְּנוֹת שְׂמֵאלָה.
שׁוּגָה בְּאֶמְדָן
וּמְחַמֵּיצָה אֶת הַפְּנִיָּה.
צְפִירָה עֵזָה מַחְרִידָה אֶת הַנְּשֵׁמָה.
בּוֹלְמֵת בְּרִמְזוֹר הַמִּתְחַלֵּף לְאָדָם,
בְּחֹר גְּדוֹל מִמֵּדִים הוֹלֵם בְּחִזְקָה
עַל שִׁמְשֵׁת הַחֲלוֹן
וּמְטַח קִלְלוֹת נְשִׁמָּע.
הַלֵּב דּוֹפֵק בְּחִזְקָה,
הַנְּשֵׁמָה נִעְתָּקֶת,
הַצֵּלָה!
הַרְמָזוֹר הַתְּחַלֵּף,
דְּוִשֵׁת הַגָּז מְבַצֵּעֵת אֶת עֲבוֹדָתָהּ
נִצְלָתִי!
עַד הַפַּעַם הַבָּאָה.

וואו, איזה שבוע עבר עליי. שבוע שפצעתי, קרעתי, שרפתי תאים במוח, ועכשיו עוד נשאר מעט כוח לאיזו יציאה, ספק מאולתרת, ספק מאורגנת, לאיזה בר באזור המרכז, לסגור ככה סופ"ש, חבל"ז. נשאר לקבוע מקום נחמד במרחק לא מופרז, לבדוק מי מגיע, לארגן רכב, ולתת גז.

ומי כמעט תמיד נהג תורן?

עבדכם הנאמן, כמובן.

אני, כלומר אמא שלי, התברכה בדבר הזה שנקרא "דלקן".

איזה דבר מדהים זה הדלקן, באמת, חתיכת פריביליגיה, מזל שאין לי אלרגיה לבנזין עם 95 באוקטן.

ביום שמוציאים רישיון מבינים איזה כוח יש בידיים עכשיו.

אפשר לגלות אדמות רחוקות.

אפשר להגיע למקומות נידחים חסרי תחבורה ציבורית.

אפשר לנסוע בשבת!

אפשר לנסוע בלילה!

אפשר! אפשר! אפשר!

כי הכול אני יכול עם הפלסטיק הכחול שמראה לעולם שאני כבר ילד גדול, אמנם בן 17 וקצת,

אבל שווה בין שווים, חורש את כל הפקקים, מצומת סומך ועד להבים.

אוסף את אח שלי מהאימון ושם אורות מהבהבים, וכשמישהו עושה לי את זה אני חוטף עצבים.

ואותה סקלת התרגשות שחוויתי, היום מתבטאת בכמה אני מתעב את הדבר הזה, באמת,

כל כך הרבה נסיעות שבהן כל כך הייתי קרוב ללהיות מת.

אתם יכולים לקרא לזה חרדה או פחד,

אני קורא לזה רצינון,

לנהוג בכבישי ישראל זה לא דבר קל בכלל.

חברים שעברו את הטסט וקיבלו את הרישיון, גם ככה בעלי דאגות, ואני רק ממשיך עם ההפחדות,

"יעקפו אותך הרבה מימין אז אל תיבהל.

תיזהר כשאתה נוסע בשעות הקטנות של הלילה.

תנסה לא למות מרכב שעוקף ממול,

או מאיזה נהג מסטול.

כשאתה נכנס לצומת תמיד תבדוק לפני אם מישהו לא נכנס באדום,

וחכה שתעבור בכבישי הדרום.

ושלא לחשב מה יקרה אם נהג יחטוף עליך עצבים ויצא אליך עם כלי נשק,

ואז כל הסיטואציות האפשריות עולות לראש.

האפשרויות עולות לראש.
הוא יוצא אליך, לנסוע ולהסתכן בדריסתו?
רוורס פתאומי?
לעמוד במקום ולנעול את הדלתות?

אין תשובות נכונות או שגויות, ולמה לנו כל זה? כי במדינה המשוגעת הזו הכל יכול לקרות.
ושלא אדבר על הפקקים שרק מגבירים את כמות העצבים והזמן שמתבזבז, ולמרות זאת,
המכונת עדיפה על תחבורה ציבורית. שמור עליה ועל החיים שלך חבר!

לפעמים אני באמת מגזים. לפעמים אני סתם מסתלבט, ובאמת שיש לי הרבה טיפים לתת,
אבל האמת שפז"ם הנהיגה הזה לא באמת מועיל, מכיוון שבסוף אני לא האחראי הבלעדי לגורל שלי.
שורה של תאונות של אנשים שהכרתי וסיבות אישיות אחרות גרמו לי לערער באהבתי לגמיעת
המרחקים.

הפחד הזה של לנסוע ולא לחזור, ואת לב בני משפחתי וחבריי לשוב, עולה בי בכל פעם
שאני עולה על ההגה.

אבל זה כיף לנהוג, לא? אתה מרגיש חופשי, יכול לעשות מה שאתה רוצה.
אז קניתי לי איזה סטאפ גיימינג לכיף, נוהג בסימולציה. שם לפחות אם עשיתי תאונה,
אני אצא בשלום.

ועדיין,
מי יוציא רכב בשביל היציאה עם החברים היום?

אז אני מתארגן ונוסע לאסוף את מי שצריך.
"רד בעוד כמה דקות, אני אהיה אצלך. חכה לי מעבר לכביש."
אנחנו מאחרים לאנשהו? אני לא דואג, אנחנו ניסע מהר יותר היום, אבל אני לא מתכוון להיהרג.
מישהו שעה עושה לי אורות ורוצה לעקוף? אני אתן לו, שיעקוף, רק שלא יתקוף.
ואם למרות הכול הנסיעה הזו לא תסתיים בטוב,

אחרי כל התכנון,
החשיבה,
הניסיון,
הדריכות,
ושאר אמצעי הזהירות שבדיעבד לא היה בהם ערך,
טוב נו, שיט האפנס,
לפחות נהניתי מהדרך.

מוטיב מתריס הוא כתב עת מקוון מבית "מוטיב".
בכל גיליון ניגע בפצעים הפתוחים ובעצבים החשופים, בלי כפפות
ובלי הנחות.
אנחנו מקבלים כל יצירה וכל דעה כל עוד היא לא מנוגדת לחוק,
לא מסיתה לאלמות, ולא פוגעת באופן אישי באדם כלשהו.

<http://motiv-magazine.co.il>

<http://facebook.com/motiv.matris>

<http://bit.ly/motiv-youtube>

<http://instagram.com/motiv.magazine>

info@motiv-magazine.co.il

מוטיב (כתב עת) <http://he.wikipedia.org/wiki/>

עורכת ראשית: רוזי גולן
מייסד: אלירן דיין
עיצוב גרפי: רובי גרדון
עימוד: אלירן דיין